

Sygn. akt V CSK 168/15

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa N. S.A. z siedzibą w W.

przeciwko S. C. i S. C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 października 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 7 sierpnia 2014 r., sygn. akt II Ca 621/14,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę
1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Powołanie we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja pozwanych powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że omawiane przesłanki zostały wykazane. Skarżący wskazując, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych dotyczących funkcjonowania weksli *in blanco* w obrocie gospodarczym oraz sposobu ich wypełniania, nie wskazali na konkretny przepis lub przepisy, których wniosek dotyczy. Tak szeroko zakreślona potrzeba wykładni nie precyzuje problemów prawnych pozostających we wskazanym zakresie a związanych z rozpoznawaną sprawą i koniecznych do jej rozstrzygnięcia. Skarżący nie poczynili we wniosku żadnych wywodów prawnych uzasadniających istnienie poważnych wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłych, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości

kwalifikowanych, wynikających z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę, co w konsekwencji nie pozwala na ocenę, czy rzeczywiście wątpliwości takie zachodzą.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej pozostaje w sprzeczności ze stanowiskiem skarżących upatrujących konieczność wykładni przepisów prawa. Ponadto w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi skarżący nie przeprowadzili pogłębionego wywodu prawnego dotyczącego naruszenia art. 10 w zw. z art. 101 ustawy Prawo wekslowe prezentując bardzo ogólnie tezę o rażącym naruszeniu tych przepisów przez Sąd drugiej instancji i nie przedstawili argumentów, które wskazywałyby na niewątpliwą, widoczną na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność wyroku z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).